

De avonturen van Endora
deel I

Het wonderbaarlijke kruidenvrouwtje uit
het wonderbaarlijke land Zankonia

Eerste druk, oktober 2012
© 2012 Rosemarie Donkersloot

Illustraties verhaaltjes 1, 2, 3, 5: Ramona Smith
Illustratie verhaaltje 4: Nicoline van der Beek
Bewerking: Sander Osephius
Correctoren: Klaas en Marianne Rigterink

ISBN: 978-90-484-2609-6
NUR: 277

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

De avonturen van Endora deel 1

Het wonderbaarlijke kruidenvrouwtje uit
het wonderbaarlijke land Zankonia

Rosemarie Donkersloot

Dit boek is geschreven voor onze lieve kleinzoon

Finn Lucas Middeldorp,

die heel erg van verhaaltjes voorlezen houdt!

Introductie

Er zijn verschillende definities van sprookjes, maar de kern van deze definities is dat een sprookje een kort verhaal is met een boodschap. En, dat het korte verhaal over één thema gaat. Of mijn verhaaltjes – die ik zelf geen sprookjes durf te noemen – aan al deze criteria voldoen? Het zijn inderdaad korte verhaaltjes en ze gaan over één thema. Het thema is, zoals de titel ook al duidelijk aangeeft:

“De avonturen van het wonderbaarlijke kruidenvrouwtje Endora”.

Dit vrouwtje woont in het wonderbaarlijke land Zankonia en maakt gebruik van haar toverkunsten om alle problemen in het land op te lossen. Hebben mijn verhaaltjes een boodschap? Ja, meestal toch wel. De boodschap in het eerste verhaal “Endora en de pestkopprinsessen” is, dat je moet proberen door het leven te gaan zonder anderen te pesten. Het tweede verhaal “Endora en de drakenmuizen” heeft ook een boodschap, namelijk: vergeet ouderen niet!

Het derde verhaal “Het masker van Endora” vertelt dat uiterlijke schoonheid niet het belangrijkste is in het leven. En, in het vierde en vijfde verhaal, “Endora en het griezelhoofdspook” en “Endora en de rattenmepper”, wordt de boodschap doorgegeven dat je niet bang moet zijn en je nooit op de kop moet laten zitten. Door wie dan ook!

Mijn verhaaltjes schreef ik voor heel jonge kinderen van vier tot zes jaar. Op die leeftijd is hun fantasie in volle bloei en zullen zij, en degene die de verhaaltjes voorleest, zichzelf een beeld in hun hoofd van Endora en alle figuren kunnen vormen. Dit beeld zal zeker geholpen worden door de illustraties van Ramona Smith (verhaaltjes 1, 2, 3 en 5) en Nicoline van der Beek (verhaaltje 4). De bewerking van de tekeningen (verhaaltje 5) door Sander Osephius geeft een extra dimensie aan deze tekeningen. Mijn dank wil ik niet alleen aan deze mensen uitspreken, maar ook aan Marianne en Klaas Rigterink die mijn verhaaltjes op spelfouten en interpunctiefouten hebben bekeken. Zij en ik, Rosemarie Donkersloot, de bedenker en schrijfster van “Endora”, hopen dat de verhaaltjes in heel veel levens veel vreugde en veel plezier zullen brengen!

Endora en de pestkopprinsessen

Heel, heel lang geleden woonde er in het wonderbaarlijke land Zankonia, hier heel ver vandaan, een klein, dik en wonderbaarlijk kruidenvrouwtje. Haar naam was Endora en zij was erg lief én erg slim. De mensen in Zankonia zeiden dat zij alle problemen in de hele wereld kon oplossen. Dus, iedereen die een probleem had, ging naar haar kleine huis dichtbij het Diepe Bos om met haar te praten en wist dan zeker dat het slimme kruidenvrouwtje het probleem weer zou oplossen.

De koning en koningin van Zankonia hadden een enorm probleem. Zij hadden twee echt vreselijk stoute dochters. Prinses Krullenkop en prinses Poederdons. De prinsessen die vijftien en zestien jaar oud waren, woonden in het kasteel van hun vader, koning Frisdrank. Hij werd zo genoemd, omdat hij als baby geen melk lustte en alleen frisdrank dronk. Hun moeder, koningin Morganinda, kreeg altijd pukkeltjes en puistjes van de dingen die zij at. Zij dronk daarom vaak alleen maar bronwater. Eerst noemden de mensen de koning “koning Frisdrank” en de koningin “koningin Bronwater.” Maar die namen waren wel een beetje lang en al gauw zei iedereen dus gewoon: “koning Fris” en “koningin Bronnie.” Maar nu hun dochters!

In veel verhalen over prinsessen lees je dat prinsessen heel erg mooi zijn. Hun ogen stralen als sterren en hun tanden glanzen als parels. En ook zijn de prinsessen in die verhalen meestal heel lief. Nou, deze twee prinsessen waren helemaal

niet lief! Prinses Krullenkop en prinses Poederdons waren echt vreselijk stout en waren echt niet fijn om als vriendinnetjes te hebben. Het waren grote pestkoppen, waar iedereen in het land een grote hekel aan had.

Toen ze klein waren haalden de prinsessen kleine streken uit. Je weet wel: de kaas uit alle muizenvallen halen, de schoenen van iedereen in het kasteel verstoppert en alle koninklijke lakens aan de koninklijke waslijn aan elkaar vastknopen. Toen ze groot werden, groeiden de kleine streken mee en werden grote streken. Je weet wel: op koninklijke feesten dikke ratten tussen de gasten loslaten, de kasteelruiten ingooien en mensen in de kasteelvijver duwen. Koning Fris en koningin Bronnie werden er niet goed van. Wat moesten ze toch doen met hun dochters? Wie zou Krullenkop en Poederdons nu nog kunnen veranderen? Die twee pestkoppen zouden toch moeten begrijpen dat prinsessen altijd heel lief moeten zijn? En dat ze een voorbeeld voor alle kinderen in het land moeten zijn? En oh, oh, oh, wie zou er ooit willen trouwen met deze vervelende meiden? Koning Fris en koningin Bronnie waren erg verdrietig om hun dochters en konden 's nachts vaak niet slapen van al die nare prinsessenproblemen.

Natuurlijk gaven zij de pestkopprinsessen heel veel straf. De twee prinsessen mochten een hele lange tijd hun lievelingstoetje, ijs met jam en slagroom, niet eten. Ze moesten alle vloeren van het kasteel soppert. Elke dag, in de koninklijke keuken moesten ze de aardappels voor alle mensen in het kasteel schillen en alle honderd paarden van de koning borstelen en voeren. Maar niets hielp. De pestkopprinsessen bleven maar pesten en vreselijk stoute dingen doen.